

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Katherine Garbera
A legvégső határig

Anne Marsh
Fantáziakép

Dani Collins
Botrány Milánóban

Sherelle Green
Együtt-működés

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katherine Garbera, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: Pushing the Limits (Harlequin Blaze)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

© Anne Marsh, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: Pleasing Her SEAL (Harlequin Blaze)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Dani Collins, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: Bought by Her Italian Boss (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Fekete Ádám

© Sherelle Green, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: Our Season For Love (Harlequin, Internet Title)

• Magyarra fordította: Hajnal Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 94. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-807-1

• *Kép:* Harlequin Books S.A. és Shutterstock

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.harpercollins.hu

Katherine Garbera
A legvégső határig

1. FEJEZET

Jessie Odell a Bar T farm istállójának egyik sarkában állt. Körülötte hatalmas parti tombolt.

A Bar T a texasi Cole's Hill közelében terült el, és a mai gálával a Mick Tannerről elnevezett Kronosz Kiképzőközpont megnyitását ünnepelték. Az átépített pajtában asztronauták, hatósági emberek és magánbefektetők gyűltek össze. Mindannyian készen álltak arra, hogy segítsenek eljuttatni az emberiséget a Marsra.

Jessie-nek már semmi kedve nem volt a különféle expedícióiról beszélgetni, ahogy azokról a híres emberekről sem, akikkel a munkája során találkozott. Életének ez a szakasza abban a pillanatban lezárult, amikor Alexi a Mount Everesten belezuhant egy gleccserhasadékba, ő pedig képtelen volt megmenteni a szerelmét.

Azt hitte, hogy ledönti majd a lábáról a gyász, helyette viszont úgy érezte, mintha teljesen jéggé dermedt volna a szíve. Az egész eddigi élete a felfedezőútjairól szóló tudósítások körül forgott, többé viszont már nem akarta, hogy minden egyes percéről felvétel készüljön. Szeretett volna elvonulni a világtól.

Éppen ezért égi áldásként tekintett erre az állásra a Kronosz Kiképzőközpontban.

– Nem rajong a partikért?

A férfi, aki a kérdést feltette, Jessie-től jobbra a falnak támaszkodott.

– Nem igazán – ismerte el a lány. A félhomályban csak az idegen körvonalait látta. A szmokingja tökéletesen simul alakjára, és valósággal fölé magasodott, annak ellenére, hogy Jessie maga is elérte a száznyolcvan centit, ráadásul még magas sarkút is viselt.

– Én se. Egyébként Thor a nevem.

– Jessie. Thor? Komolyan? Egy északi isten?

Amikor a férfi felkacagott, Jessie önkéntelenül is elmosolyodott. Új ismerőse hangosan és gondtalanul hahotázott, nem olyan halk és visszafogott volt a nevetése, mint Alexié.

– Jogos. Sajnálom. Hülye szokás. A Thor a hívójellem a NASA-nál. Hemi Barrett a becsületes nevem. Ūrhajós vagyok, az első Kronosz-küldetésen való részvételért versengő jelöltek egyike.

– Maori eredetű, ugye?

– Pontosan. Az édesanyámnak köszönhetem. Ő és apám Hawaiiin találkoztak. De LA-ben nőttek fel.

A szögletes áll és a sötét borosta kihangsúlyozta a férfi telt, érzéki ajkát. Jessie valósággal megigézve meredt rá, és maga is alig merte elhinni, de a szíve azonnal hevesebben kezdett dobogni tőle. Ilyesmi még sosem fordult elő vele! A szenvedély mindig fokozatosan, barátságból indulva fejlődött ki benne az erősebb nem képviselői iránt, de ettől az asztronautától egyértelműen felforrt a vére.

Hemi csokoládészínű szeme nagyon vonzónak hatott. A bőre erősen napbarnított volt, a szeme körül pedig apró nevetőránccok látszódtak. A homlokán felfedezett egy apró heget, és ott volt még az a parányi anyajegy is a jobb szeme alatt. Jessie jól tudta, a maoriknál ez annak a jele, hogy az illetővel nagy tervei vannak az isteneknek. Az egyik új-zélandi felfedezőútja során egy maori családnál lakott.

Hemi ekkor kérdőn felvonta a szemöldökét.

A lányban ekkor tudatosult, hogy megbámulta a férfit, de nem igazán zavartatta magát. A természettel közeli kapcsolatot ápolva nőtt fel, és életében soha semmi elől nem hátrált meg.

Mostanra az összes Ūrhajósjelölt aktáját olvasta már. De bármennyire részletes is volt a jelentés, nem adhatta vissza egy Hemihez hasonló férfi kisugárzását.

Hemi ajka körül halvány mosoly játszadozott, miközben kicsit közelebb lépett a lányhoz. Jessie ösztönösen a karjára tette a kezét, és amikor a szmoking vastag anyagán keresztül kissé megszorította, érezte testének erejét.

Családjában a férfiak a vadonban tett megerőltető és nélkülözéssel teli utazásaik miatt karcsúak és szikárok voltak, Hemi azonban izmos és erőtől duzzadó.

A kézfogása határozottnak hatott, Jessie mégsem érezte fenyegetőnek.

– Jessie Odell.

A férfi már-már áhítattal ejtette ki a lány nevét. A jelek szerint látta a róla készült sorozatokat, vagy olvasta a könyveit.

– Talált.

– Húha! Gyerekként a szüleid összes filmjét megnéztem.

Jessie tisztában volt vele, hogy ezeknek a műsoroknak köszönhetően sokak gyerekkorának ő is szerves részét képezte. Tengerbiológusként a szülei Jacques Cousteau-hoz hasonlóan kalandos felfedezőutakra vállalkoztak, Jessie pedig kicsi korától kezdve velük volt a jachtjukon, és filmfelvételek készültek róla.

Ebben a pillanatban szívesebben beszélgetett a gyerekkoráról, mint az utolsó útjáról a Mount Everestre. Távolságra volt szüksége, éppen ezért jött Texasba.

Azokhoz a dolgokhoz képest, amiket eddig csinált, ez a munka szinte gyerekjáték lesz a számára.

– Gondolom, gyakran mondják ezt neked.

– Hébe-hóba. A legtöbb embert azonban az érdekli, milyen volt bejárni az Északi-sarkot.

– Menő! – A férfi rákacsintott. – Én viszont már jártam a világűrben.

Jessie még önmagát is meglepte, amikor mosolyra húzódott a szája. Heminek igaza volt. A teremben tartózkodó nők és férfiak többsége átélt már valami rendkívülit.

– Milyen odafent? – kérdezte kíváncsian.

– Hívj meg egy italtra, akkor mesélhetünk egymásnak a kalandjainkról! Feltétlenül hallani akarom, milyen volt a cápaketreben Afrika keleti partjainál.

– Hiszen itt minden ingyen van!

– Akkor semmit sem veszíthetsz.

– Oké, menjünk!

Amikor megindultak a tömegben keresztül, Jessie felfedezte barátnőjét, Molly Tannert, a Bar T farm tulajdonosát, aki éppen a vőlegényével, Ace McCoyjal táncolt. Ace lesz az első hosszú távú küldetés vezetője, amelynek célja egy köztes állomás felépítése félúton a Föld és a Mars között.

– Ace igazán irigylésreméltó – állapította meg Hemi, aki követte a lány tekintetét.

– Úgy gondolod?

– Természetesen. Csodás a menyasszonya, ő a Kronosz-küldetés parancsnoka, és mindenek tetejébe még ezt a kiképzőközpontot is felépítette.

– Te is erre vágysz?

Hemi vállat vont.

– Nem éppen tipikus kérdés egy első randin.

– Ez itt az első randink? – Talán túl személyes volt a kérdés? Jessie általában olyan emberekkel ismerkedett, akik éppen valami merész vállalkozásra készülődtek, és ilyen helyzetekben mindenki sokkal őszintébben beszélt személyes dolgokról is, mert sosem lehettek biztosak abban, hogy minden résztvevő élve visszatér.

Függetlenül attól, merre járt a nagyvilágban, többnyire ő volt a kívülálló, aki kíváncsian kérdezősködött, és néhanapján kicsit túl messzire ment.

Hemi teljesen más volt, és ez felkeltette Jessie érdeklődését.

– Remélem – vágta rá a férfi egy kacsintás kíséretében.

Vonzó, azt meg kell hagyni, állapította meg magában Jessie. Ezzel a kinézettel és ezzel a testtel valószínűleg sosem kellett túlzottan megerőltetnie magát, hogy sikere legyen a nőknél.

– Várjuk ki, mit mondasz, miután elmeséltem, hogyan találkoztam tízévesen a nagy fehér cápával!

– Én meg cserébe elárulom neked, hogyan oldódott ki a rögzítőkötelem egy úrséta során.

– Szemmel láthatólag sikerült visszajutnod a Földre egy darabban.

– De azért eléggé rezgett a léc. – Amikor a bárhoz értek, Hemi a pultnak támaszkodott. – Mivel

szoktad mérgezni magad?

Jakvajas teával. De Jessie ezt inkább megtartotta magának.

– Jó lesz nekem is az, amit te iszol.

– Ó, én nem iszom alkoholt. Muszáj csúcsformában lennem. Szerinted sikerül?

Jessie lassan végigjáratta a tekintetét a férfi testén. Széles váll, izmos mellkas, keskeny csípő és hosszú láb. A lány felvonta a szemöldökét.

– Egész jól nézel ki. De lehet, hogy csak a szmoking az oka.

Hemi nevetve megcsóválta a fejét.

– Ha sikerül jól kijátszanod a kártyáidat, egyszer akár még szmoking nélkül is megnézhetsz magadnak.

Jessie erre csupán a szemét forgatta, bár nyilvánvaló volt, hogy a férfi csak ugratja.

Hemi rendelt két tőzegáfonyalevet szódával, majd az egyik asztalhoz lépett, amely kissé kívül esett az események forgatagán.

Az ujjuk hegye röviden összeért, amikor átnyújtotta a lánynak az italát, és Jessie úgy érezte, mintha áramütés érte volna. Izgatóan libabőrös lett tőle a teste.

– Az új barátokra és a nagy kalandokra!

– A nagy kalandokra! – Jessie megemelte a poharát, majd ivott egy kortyot.

Hemi körülnézett. Ace-t már kinevezték az első Kronosz-küldetés parancsnokának, és Dennis Lock, a Kronosz-program igazgatójaként ki is tűzte az első küldetés időpontját. Még kilenc hónap! Az összes űrhajósjelölt legalább olyan izgatott volt, mint Hemi. Félig kiürítette a poharát.

– Miért vagy itt a partin? Talán te is a jelöltek egyike vagy?

– Nem, dehogy! Én jobban érzem magam itt, a Földön. Még olyan sok a felfedezetlen terület.

– Tényleg azt hitte, hogy kihalt belőle a kalandvágy? Ennek a férfinak a közelében újra tettere késznek érezte magát. Még ha csak egy pillanatig is tartott a fellángolás, nagyon jólesett neki. – Én fogom tartani a jelöltek számára a túlélőtréninget. Megtanítok mindenkit arra, hogyan élhet túl necces helyzeteket.

A kiképzőjük! – hüledezett magában Hemi. Jessie Odell híres volt a kalandjairól és a tévéműsorairól.

– Jó tudni, hogy a legjobbat sikerült megszerezniük a feladatra.

Már fiatal srácként is bele volt zúgva egy kicsit a tévéből ismert karcsú és szexi Jessie-be, most pedig egyenesen ellenállhatatlannak találta a lányt. Sűrű, szőke haját a tarkójára tűzve viselte, csak néhány tincs maradt szabadon az arca körül. A szeme kéksége vetekedett a Csendes-óceánéval, amelyet Hemi gyerekkorában nap mint nap láthatott, hiszen Kaliforniában nőtt fel. Karcsú karja kisportolt volt, az ezüstszínű ruhában pedig remekül érvényesült hosszú, izmos lába. A mély kivágás sejtetni engedte melle domborulatát.

– Tetszik?

Hemi nem jött zavarba. Bólintott.

– Nagyon is. Jól áll ez a ruha. De bikiniben még ennél is jobban tetszettél.

– Kamaszkorom óta nem engedtem, hogy bikiniben filmezzenek.

– Akkoriban még magam is kamasz voltam – felelte Hemi kacskintva.

– Értem. – Jessie megköszöri a torkát. – Szóval egyszer már majdnem elsodródtál az űrben. Ezért akarsz részt venni ezen a küldetésen? Ez az élmény jelenti számodra a hajtóerőt?

Jessie az asztalra támaszkodott a karjával, és összekulcsolta az ujjait. Aztán enyhén előrehajolt, minek hatására hosszú gyémánt fülbevalója himbálózni kezdett, és felcsillant. Hihetetlenül kék szemét a férfin nyugtatta.

Hemi nyelt egy nagyot. Mások körülnéztek volna a teremben, vagy az okostelefonjukat bűvölték volna, Jessie tekintete azonban valósággal az övébe fúródott. Heminek régóta nem volt része ilyen osztatlan figyelemben.

– Biztosan ez is benne van. De akkor is újra ki akarnék lépni a világűrbe, ha akkor nem oldódik ki a rögzítőkötelem.

– Hogyan történt?

– Hiányzó gravitációs erő és hibás felszerelés. Az úrruhám csatján volt egy apró sérülés, és amikor elveszítettem az egyensúlyomat, nem bírta a terhelést, és eltört.

Hemi még nagyon is jól emlékezett a pillanatra, amikor forogva távolodni kezdett az úrállomástól. Ace egy rakétameghajtású hátizsákot viselt, és utánament, ennek ellenére harminc másodpercen keresztül tehetetlenül sodródott a világűrben. Hemi még soha életében nem rettegett annyira, mint akkor, gondolatban mégis átvette az összes lehetőséget, hogy hogyan juthatna vissza az úrállomáshoz.

Jessie bólintott.

– Az Annapúrnán, a Himalájában nekem is eltört a karabinerem. Szerencsére a jégcsákányommal képes voltam fogást találni, különben lezuhantam volna. Neked viszont nem volt mibe kapaszkodni. Hogyan jutottál vissza?

– Ace a közelemben volt, és elkapott. Az életemet köszönhetem neki. Ha valaki más lett volna ott fent velem akkor... Nem tudom, hogy mindenki olyan gyorsan reagált volna-e, mint ő.

– Nagyon fontos, hogy a legénység tagjai megbízzanak egymásban. Az egész világon talán összesen három olyan ember akad, akikre veszélyes helyzetekben vakon rá merném bízni az életemet.

– Csak három? Nos, én minden bajtársamban megbízok, akivel voltam már odafent. Az új jelöltekkel viszont más a helyzet. Róluk csak akkor derül ki, hogy számíthatok-e rájuk, ha már a világűrben vagyunk.

– Nem félelmetes ez? Nagyon kockázatosnak tűnik.

A férfi halkán felnevetett.

– A te egykori cápaketreces kalandod szerintem sokkal veszélyesebb volt. Őszintén szólva tükön ültem, miközben azt az epizódot néztem.

– Az apukám a megmentésemre sietett, de ezt magad is láthattad. Egy kicsit olyan volt a helyzet, mint a te esetemben. Csak akkor vettük észre a gyenge pontot az acélban, amikor a ketrec megadta magát. A cápa kitépett a rácsokból egy darabot, és elkapta a lábamat. Apukám ököllel a cápa orrcsúcsára vágott, és...

Hemi megragadta a lány karját, annak ellenére, hogy Jessie olyan higgadtan idézte fel a történeteket, mintha csak arról mesélne, hogyan borult fel gyerekkorában a biciklijével.

– Sajnálom.

– Mégis mit?

– Hogy megkérdeztem.

– Régen volt. Más eseményekkel ellentétben.

Csak nem kellett a lánynak mostanában is szembenéznie a halállal? Hemi nem követte a karrierje alakulását, mióta belépett a légierőbe, hogy felvételt nyerhessen az űrprogramba.

– Akarsz beszélni róla?

Jessie megrázta a fejét, és ivott egy kortyot.

– Biztos, hogy nem.

– Akkor táncoljunk inkább?

– Nem vagyok túl jó táncos – felelte a lány, ennek ellenére letette a poharát.

– De én igen! – Hemi mókásan mozgatni kezdte a szemöldökét.

– Tényleg?

– Nem szoktam hazudni. Apánk egészen kicsi gyerekkorunk óta őszinteségre nevelt bennünket a testvéreimmel. Anyukánk pedig ragaszkodott hozzá, hogy mindannyian megtanuljunk táncolni. Azt mondogatta, hogy a nők szeretnek táncolni, és azok a férfiak, akik nem tudják megtáncoltatni őket, sok mindenről lemaradnak.

Jessie elnevette magát.

– Úgy vélem, remek szüleid vannak.

– Valóban azok.

Hemi a táncparketre vezette a lányt, majd a karjába vonta, méghozzá olyan szorosán, hogy a testük majdnem egymáshoz simult. Rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy Jessie remek táncos. A lába

újra és újra súrolta Hemiét, és közben ugyanolyan behatóan tanulmányozta, mint a beszélgetésük alatt.

– Édesanyád tényleg jót tett veled – jegyezte meg a lány.
– Ő a legjobb, ami a négy vad fiával történhetett.
– Négy fiú? Nagyon izgalmasan hangzik. Te hányadik vagy a sorban?
– Találd ki! – A vezetői képességei miatt a legtöbb ember azt feltételezte, hogy ő az elsőszülött, de ezzel a tulajdonsággal a fivérei is rendelkeztek.
– Magabiztos vagy, viszont azok alapján, amit a szüleidről meséltél, ez bizonyára a testvéreidre is igaz. Elégge elkényeztetettnek tűnsz, ezért azt mondanám, hogy te vagy a legfiatalabb.
– Elkényeztetett? Ezt meg honnan veszed?
– Szilárd meggyőződésed, hogy bármit megkaphatsz, amit csak akarsz.
– Egyszerűen jó vagyok abban, amit csinálok. Semmi köze az elkényeztetettségemhez.
– Ja, persze. – Jessie egy pillanatig némán meredt rá. – És? Eltaláltam?
– Igen – ismerte el Hemi. – A legtöbben azt hiszik, hogy én vagyok a legidősebb.
– Ahhoz nem vagy elég felelősségteljes. Elsőszülöttként sosem repülnél a világűrbe, nem hagynád hátra a családot.

– Húha! Ez fáj.
– Én is mindig őszinte vagyok. Ráadásul már eddig is tudtam, hogy a csillagok között a helyed. Az a jövőd.

– Igaz. Még valami?
– Ahogy már te is mondtad, ez túl személyes téma egy első randihoz.
– Ezek szerint ez most egy randi? – Hemi ismét rákacsintott.
– Az is lehet belőle.
– Jó. Amennyiben ez az első, az előrevetíti, hogy több is lesz még.
– Várjuk csak ki a végét! Ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket!
Hemi kedvelte a lányt. Amikor meglátta a sarokban álldogálni, majdnem úgy döntött, hogy inkább békén hagyja, de valami odavonzotta hozzá. A hosszú lába csak megerősítette az elhatározását.

Olyan természetesen viselkedett! Valahányszor ránézett hatalmas kék szemével, és kinyitotta szép formájú, érzéki, rózsaszín ajkát, Heminek önkéntelenül is összegyűrt lepedők és végtelen, forró éjszakák jelentek meg a lelki szemei előtt.

– Mindenesetre szerintem egy második randi nem lenne túl jó ötlet.
– Hogyan?
A dal ekkor véget ért, Jessie pedig felmosolygott a férfira.
– Mert a kiképződ vagyok. Jobb lenne, ha kettőnk kapcsolata pusztán szakmai maradna. De azért köszönöm a táncot.

Ebben a kérdésben Heminek teljesen eltérő volt a véleménye. Miért ne lehetne kettejük között több, mint egy kiképző és egy tanítvány között? Valaki ekkor a nevét kiáltotta. Hemi csak egy pillantást vetett a háta mögé, hogy lássa, ki szólította, de mire visszafordult, a lánynak már nyoma sem volt.

Jessie belépett a harcművészeti edzőterembe. Nagyon megkönnyebbült, hogy maga mögött hagyhatta a fényeket és a zenét. Megerőltető volt számára a partikon vagy egyéb társadalmi eseményeken való részvétel. Nem volt hozzászokva, hogy sok ember vegye körül. Gyerekként a szülei tanították a jachtjukon, később pedig az ideje nagy részében magányos expedíciókon vett részt.

A legszívesebben kimenekült volna a szabadba. Tett is már néhány kirándulást a Bar T farmon, hogy gyakorlatokat rakjon össze a túlélőtréninghez, de ahhoz még nem ismerte ki elég jól magát a terepen, hogy éjnek idején is neki merjen vágni egy útnak.

Lehúzta a cipőjét, és amint megérezte a talpa alatt az edzőterem matracát, azonnal visszanyerte a lelki békéjét. A magas sarkúját az ajtónál hagyta, majd átment az öltözőbe, és felvette a hófehér gít, a klasszikus taekwondoruhát. Amint a derekára kötötte a fekete övet, a légzése is mélyebbé és

egyenletesebbé vált.

Hemi. Thor. Tetszett neki, hogy az asztronauták hívójeleket adtak egymásnak. Ennek bizonyára az lehetett az oka, hogy a jelöltek többsége a légierőből került a programba. Ezen a küldetésen viszont a NASA nem a hadsereggel dolgozott együtt, hanem egy magáncéggel, amelynek Final Frontier volt a neve.

Jessie az öltözőből kilépve kocogni kezdett. Nyugodtan lélegezve rózta a köröket, és közben szabad folyást engedett a gondolatainak.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő óta most először nem a Mount Everestet és Alexit látta maga előtt, hanem Hemi arcát. A férfi magabiztossága szembetűnő volt, hiszen már sok mindent elért az életben, és látszott, hogy imádja a munkáját. Persze Jessie ebben a pillanatban nem igazán úrhajósjelöltként tekintett rá.

Egy negyedóra elteltével abbahagyta a futást, és végigvette a különféle taekwondo-mozdulatsorokat, amelyeket még gyerekkorában sajátított el a szülei jachtján.

– Szóval itt rejtőztél el.

Jessie még befejezte az oldalazós lépéskombinációt, majd az ajtó felé fordult. Az árnyékba húzódva Hemi állt.

– Nem bírom a partikat – ismerte el halkán a lány.

– Én sem. A munkám miatt gyakran kell részt vennem ehhez hasonló eseményeken, de még egyiken sem maradtam ott a végéig. – A férfi kilépett a fénybe. – Éppen taekwondóztál?

Jessie bólintott.

– Nem bánna, ha én is csatlakoznék?

– Dehogyan. Fekete öves vagyok. Háromdanos.

– Én meg négy. – Hemi pimasz mosollyal lerúgta magáról fekete cipőjét, majd átment az öltözőbe.

Jessie lehajtotta a fejét. Hemi kibillentette a lelki egyensúlyából. Maga sem értette, miért is jött át az edzőterembe. Mit remélt, mit talál itt? Még mindig Alexit gyászolta. A férfival a lelke egy része is odalett. A szülei azt mondták neki, hogy egyszerűen csak időre van szüksége. De mégis mennyire? Az apja úgy vélte, hogy vissza kell nyernie a bátorságát, az anyja viszont attól tartott, hogy a szívét és a lelkét veszítette el.

Hemi közelében viszont újra bizsergető kalandvágy kerítette a hatalmába. És a férfi képes volt utánajönni, ráadásul harcolni akart vele.

Vajon ez csak a szexről szól? Nem egyéb testi vágynál?

Talán jót tenne neki egy viszony Hemivel. Nem tiltotta éppen semmi, de vajon képes lenne-e azután is elfogulatlanul értékelni a férfi teljesítményét, miután lefeküdt vele? Vagy máris elkésett? Hiszen izmos karjával és mélyről jövő nevetésével Hemi ebben a pillanatban is többet jelentett a számára egy jelöltnél a sok közül.

Hallotta, hogy a férfi visszatért az edzőterembe. Üdvözlésképpen a homlokához érintette a kezét, majd nekilátott, hogy lefussa a bemelegítő köröket.

Alexi volt az utolsó férfi, akivel Jessie kettesben volt. Ez a felismerés nagyon mélyen érintette.

Megfordult, és már félúton járt az ajtó felé, amikor Hemi megragadta a csuklóját.

– Nem hittem volna rólad, hogy képes vagy megfutamodni.

Jessie sosem viselkedett gyáván. A világ minden kihívásával bátran szembenézett, de ez itt... egyedül lenni egy Hemihez hasonló férfival... ez egyszerűen túl sok volt neki ma estére.

Azért vállalta el ezt a munkát, mert szeretett volna ismét magára találni, nem pedig azért, hogy kikezdjen az egyik jelölttel.

– Nem futamodom meg! – Jessie mélyen a férfi kifürkészhetetlen, sötétbarna szemébe nézett.

– Miattam akarsz elmenni?

– Részben – ismerte el a lány. – Nem vagyok biztos benne, hogy ez az egész túl jó ötlet lenne.

– Ezek szerint rossz?

Hemi lazasága jót tett Jessie megfáradt lelkének.

– Egy mérkőzés, aztán megyek.

- Kössünk fogadást!
- Szerinted képes vagy legyőzni? – Jessie mindig is bízhatott a képességeiben.
- Úgy vélem. Szóval: ha nyerek, megkapom a csókot, amely elől korábban elmenekültél.
- Miről beszélsz? Csak táncoltunk! – tiltakozott Jessie, ennek ellenére gondolatban máris elkezdte felmérni a férfi erősségeit és gyenge pontjait.
- A csókról, amelyet lopni szerettem volna tőled a szám végén. Te mit szeretnél?
- Ha én viszem el a pálmát, akkor... békén hagyysz. Megegyeztünk?
- Meg. – Hemi elengedte a lány kezét, hátrált néhány lépést, és szertartásosan meghajolt. – Készen állsz?

Heminek most épp erre volt szüksége: rúgások elől kitérni és ütésekét hárítani. Tisztában volt vele, hogy a legjobbak közé tartozik a küldetésre pályázó jelöltek sorában, de voltak mások is, akik legalább olyan jó eséllyel szálltak versenybe, mint ő. Ahhoz, hogy sikeres lehessen, nagyon keményen kell majd dolgoznia. De ez még nem jelentette azt, hogy közben nem jár neki egy kis szórakozás.

Nem fogta vissza magát a küzdelem során, mert feltűnt neki, hogy Jessie is mindent belead. Erő tekintetében a lány elmaradt mögötte, viszont gyors volt, és ravasz. Hemi már nagyon régóta nem került szembe olyan ellenféllel, akinek ennyire jók lettek volna a reflexei.

A lány ekkor eltalálta az állát a lábfejevel, és azonnal vissza is tért a kiindulási helyzetbe.

– Elnézést! – Nevetett, amiért sikerült kicseleznie a férfit. – Azt hittem, látod közeledni a csapást.

Hemi megdörzsölte a rúgás helyét.

– Elterelődött a figyelmem.

– Mi járt a fejedben?

Jessie. De persze kizárólag a hormonjait hibáztathatta ezért. Vagy mégsem?

– Éppen az futott át az agyamon, hogy már értem, miért vagy annyira jó a túlélésben. Vág az eszed, mint a borotva, és azonnal alkalmazkods az új helyzetekhez.

Jessie bólintott.

– Ez a legfontosabb leckék egyike. Éppen erről akarok beszélni hétfőn a csapattal.

– Mi lehet még ennél is fontosabb?

– Életben maradni.

Hemi felnevetett.

– Anya is mindig ezt kiabálta utánunk, amikor elszáguлдottunk otthonról a bicajainkon: Ne csináljatok semmi ostobaságot! Maradjatok életben! Azt mondja, mindig csináltunk valami hülyeséget.

– A bátyáid ezek szerint nem vigyáztak rád?

– Többnyire igen. De mindig cukkoltak. Ace szerint ezért nem izgat, ha a csapattársaim az én káromra viccelődnek. Hozzá vagyok szokva.

És ez így is volt. Semmi sem rendíthette meg. Megtett mindent, bármit is kért tőle a NASA, a kiképzői vagy az orvosok. Csak a cél lebegett a szeme előtt: az út a világűrbe. A spektroszkópia szakértőjeként a Kronosz-küldetésen a feladata a kőzetminták összetételének az elemzése lenne.

– Félelmetesnek tűnsz, ahogy ott állsz, Thor.

A férfi megrázta a fejét.

– Volt már olyan, hogy azért tettél meg valamit, mert féltél tőle? Csak hogy bebizonyítsd, képes vagy rá?

Jessie arca erre azonnal mosolyra derült.

– Minden tettemet ez vezérelte.

– De hiszen te annyira...

– Bátornak tűnök? Félelmet nem ismerőnek?

– Pontosan.

– És rólad hányszor mondták már ugyanezt? – kérdezett vissza a lány.

- Sokszor. Többnyire azt is hozzáteszik, hogy óvatlan, ostoba és ellenállhatatlanul szexi vagyok
- tette még hozzá Hemi.
- Képzelem. – Jessie hátrasimította a haját. – Most le kell zuhanyoznom. Köszönöm a mérkőzést.
- Még nem végeztünk.
- Legyőztelek, Thor. Ezért most visszavonulok.

Igen, a lány tényleg nyert.

- Egy visszavágót?
- Ma már nem.

Heminek csak most tűnt fel a lány nyomott hangulata. Elegáns kontya a harc hevében kibomlott, és kimerültnak látszott. Menekült valami elől. Könnyen meglehet, hogy pillanatnyilag nagyobb szüksége volt egy barátira, mint egy szeretőre.

- Minden rendben?

Jessie ráncolni kezdte a homlokát.

- Persze! Mi baj lenne?
- Úgy nézel ki... mint aki beszélgetni szeretne. – Hemi a vízadagoló automatához lépett, és teletöltött két papírpoharat. – Nos? Szeretnél?

– Tulajdonképpen nem. – Jessie elvette a poharat, felhajtotta a tartalmát, majd összegyúrte, csak utána emelte ismét Hemire a tekintetét.

A férfi úgy érezte, képes a lelke mélyéig hatolni. Vajon mit láthat ott? A napjai abból álltak, hogy készült a küldetésre, és edzette a testét, hogy fitt maradjon. Csakhogy lelkileg még nem állt készen.

- Kettőnk között maradhat a dolog? – kérdezte a lány ekkor halkán. – Úgy értem... beszélhetünk magánemberként, nem pedig kiképzőként és jelöltként?

Hemi bólintott.

- Megbízhatok bennem, Jessie. Mindig.

A lány átható tekintettel végigmérte.

– Már megint sikerült meglepned. A legtöbben azt hiszik, hogy nekem nincs szükségem senkire. Miután látnak a tévében a különféle veszélyes utazásaimon kietlen tájakon, azt gondolják, hogy magányos farkas vagyok. Az emberek többségében nem is tudatosul, hogy végig velem van a csapatom.

- Őszintén szólva nagyon elveszettnek tűnsz. Ezért is merült fel bennem, hogy szükséged van valakire.

Miközben az edzőteremből egy ösvényen a tó felé tartottak, Jessie azon töprengett, vajon nem rossz ötlet-e ez mégis. Hemi elbűvölte. Abban az izmos mellkasban hatalmas szív dobogott, a férfi pedig jó hallgatóságnak bizonyult.

A szexszel nem volt semmi baj. Jessie teljesen be volt gerjedve Hemire, és ha végül a férfi ágyában kötne ki, az csupán fizikai reakció lenne. Ha viszont a szenvedély mellett még vonzalmat is érezne iránta... na, arra még nem volt felkészülve.

A Bar T farm egy főépületből, két munkásszállásból és számos istállóból állt. Gyalog úgy ötpercnnyire voltak tőle az új szállások a Kronosz-jelöltek és néhány kiképző számára. Az úrhajósok négy felújított épületben kaptak helyet, amelyek négyzet alakban helyezkedtek el egy kis tér körül. Mindenkinek volt egy saját lakosztálya hálóval és fürdőszobával, és mindegyik épületben volt egy közös konyha is a lakók számára. Ezek nem voltak rosszak, Jessie mégis örült, hogy ő egy külön kis házikót kapott.

Elgondolkodva követte Hemit, és közben azon töprengett, nem lenne-e jobb, ha inkább visszafordulna. Régóta nem nyűgözte le őt annyira senki, mint a férfi.

Hemi ekkor felé fordult.

- Mindjárt odaérünk.

A fehér teakwondoruha helyett már mindketten a NASA-nál rendszeresített melegítőt és pólót viseltek, a Kronosz-küldetés többi résztvevőjéhez hasonlóan. Jessie egy túrabakancsot vett fel

hozzá, de nem azt a hegymászó bakancsot, amely a Mount Everesten volt rajta. Azt, amelyet akkor viselt, amikor Alexit elhagyta az ereje, ő pedig nem volt képes megmenteni.

Felsóhajtott.

Hemi kinyújtotta felé a kezét.

– Itt egy kicsit vigyázni kell a sötétben.

Jessie megragadta a férfi kezét. Már egészen kiskorában megtanulta, hogy ismeretlen környezetben el kell fogadni a segítséget. Még nem sikerült teljesen felderítenie a környéket, de ez hamarosan meg fog változni.

A képzés részeként sok időt tölt majd a jelöltekkel légkondicionált helyiségekben, de azért néhány szabadtéri kirándulást is betervezett a számukra. Ott aztán vár majd néhány meglepetés a tanítványaira, mert ki kell képeznie őket arra, hogy minden helyzetben képesek legyenek megfelelően reagálni.

Amint Hemi és Jessie a fából készült stégre léptek, felgyulladt egy mozgásérzékelő lámpa.

– Megérkeztünk. – A férfi két kovácsoltvas székhez vezette a lányt.

A tó felől érkező könnyű szél Jessie hajába kapott. A lány végignézett a víz felszínén, amely csillogott a holdfényben, aztán leült. Megcsapta az orrát Hemi drága arcvizének illata, és még valami csak rá jellemző férfias aroma. Jessie tudta, hogy még akkor is emlékezni fog rá, amikor a munkája itt már régen véget ért.

– Amikor először jártam itt, megdöbbsentett, hogy mekkora a zaj. Azt hittem, errefelé teljes csend uralkodik.

– Városi gyerek vagy? – nézett rá Jessie mosolyogva.

– Tulajdonképpen igen, bár az óceán közelében nőttem fel.

– A gyerekkorom nagy részét a szüleim jachtján töltöttem. Azt ugyan tudom, mely rovarok mérgezőek, vagy hogy mely növényektől kaphat az ember kiütést, de a farm egy külön világ.

Hemi a széke támlájára tette a karját. Ugyan nem érintette meg, a lány mégis érezte testének melegét.

– Mitől félsz, Jessie?

Már tíz hónap telt el Alexi halála óta, de Jessie még mindig nem volt képes túltenni magát a megrázkódtatáson. Ezt abból tudta, hogy visszarettent Hemitől, pedig erős vonzalmat érzett iránta.

– Az olyan helyzetektől, amelyeket nem én uralok. A tehetetlenségtől.

– Mint például?

– Vegyük mondjuk az emberekkel való érintkezést. Senki sem tudja igazán előre megmondani, hogyan viselkednének extrém helyzetekben. Rengetegszer feszegettem már a határait, ennek ellenére néha még én sem tudom megjósolni, mi lesz valakinek a következő lépése.

– Mire gondolsz?

– Akár erre a pillanatra. – Jessie nem tudott tovább küzdeni a vágyai ellen. Előrehajolt, és megcsókolta a férfit.

Hemi szája kemény volt, a lehelete friss. Jessie érezte, hogy a nyelve hegyével óvatosan végigsimít az ajkán, mielőtt visszahúzódott volna. Jessie válaszul oldalra fordította a fejét, és elmélyítette a csókot.

Izgató borzongás futott végig a testén. Nagyon régen érzett ilyesmit utoljára. Megtelt tőle étellel.

Amióta a férfi megszólította a partin, próbált kitérni előle, mert a közelében újra érzett valamit.

Semmi komolyat persze. Hiszen még csak most ismerték meg egymást. De bármi is volt ez, Jessie még nem állt rá készen. Időre volt szüksége, hogy lélegzethez juthasson.

Félbeszakította a csókot, és lerúgta magáról a bakancsát, mielőtt felállt. Aztán Hemi felé fordult, és lenézett rá. A férfi némán viszonzta a pillantását azzal a hatalmas, sötét szemével, amely olyan kifürkészhetetlen volt, mint a Mariana-árok.

Jessie megszabadult a pólójától és a nadrágjától is, majd melltartóban és bugyiban megállt a férfi előtt, mielőtt megfordult, és a tóba vetette magát. Amint körülvette a víz, olyan mély lelki

béke fogta el, amelyet a szárazföldön sosem érzett.

2. FEJEZET

Hemi a holdfényben csillogó vizet és a benne úszkáló lélegzetelállító teremtetést bámulta. Jessie bonyolult személyiség volt, és Hemi most először érezte úgy, hogy talán képes kicsit jobban megérteni.

Ő is levetette a ruháit a bokszeralsója kivételével, majd követte a lányt a vízbe. Az első pillanatban kissé hideg volt, libabőrös is lett tőle, de amint úszni kezdett, igazán frissítőnek találta az élményt.

Jessie szigorúan kartávolságon kívül maradt tőle. A felszín alá bukott, csak hogy néhány méterrel arrébb ismét felbukkanjon. Hemi háton fekvé a közelébe siklott.

Egy kicsit olyan volt az egész, mint egy űrséta. Odafent, a Nemzetközi Űrállomás közelében ő is sodródott. Titokban keresett valamit az univerzum örök sötétségében, de még nem találta meg.

– Mitől félsz, Hemi? Mi motivál még mindig, miután majdnem meghaltál odafent?

A férfi vállat vont. Hogyan írhatná le a lelkében tátongó űrt? Attól gyengének tünne, és végül is ő volt a legyőzhetetlen Thor, legalábbis az asztronauta bajtársai számára.

– Hemi?

A lány hangja csaknem hipnotikus hatással volt rá. Mindig is így képzelte el a szirének énekét, amelyek a vesztükbe vezették a tengerészeket.

– Nem tudom – ismerte el Hemi. – Vágyom a kihívásra, amit egy új küldetés jelent. Olyan dolgokat akarok véghez vinni, amiket előttem még senki sem csinált, de közben van ez a... – A lány felé fordult.

Hosszú, szőke haja a válláig ért. A vékony, testszínű melltartó most teljesen átlátszó volt, és észrevette, hogy Jessie mellbimbói előremerednek.

Csak lazán! – figyelmeztette magát a férfi. Ne is gondolj arra, hogy a lány majdnem meztelen, és alig karnyújtásnyi távolságra van tőled!

Nehezére esett továbbra is a beszélgetésükre koncentrálni, mert a legszívesebben odaúszott volna hozzá, hogy átölelje. Szerette volna a magáén érezni Jessie testét.

– Ki vele! – sürgette a lány.

– Mindig ott van ez az üresség. – A pokolba! Ezt meg akarta tartani magának. Olyan volt ez, mint valami szörnyű igazság, amelyet rejtegetett a világ előtt, sőt többnyire még önmaga előtt is. – És fogalmam sincs, hogyan tölthetném be.

Valószínűleg nem volt túl jó ötlet ezt éppen az egyik kiképzőjének bevallani, aki értékelést készít majd róla.

– És emiatt könnyebben vállalsz kockázatot. – Jessie kitérte a karját, és háttal a férfi felé siklott a vízben. – Ez az üresség bennem is megvan.

– Komolyan? – Hemi hangja mélyebb és rekedtebb volt, mint korábban. Különös módon ez a vallomás csak még jobban felizgatta. A lány nyíltságát és őszinteségét hihetetlenül szexinek találta. Nem tehetett mást, muszáj volt lenéznie úszópartnere mellére. A mellbimbók keményen meredeztek a melltartó nedves anyaga alatt.

Kinyújtotta felé a kezét, de az utolsó pillanatban mégis leeresztette, mert Jessie olyan bizalmasan beszélt vele, mint egy baráttal. Sajnos az erekciója szinte lehetetlenné tette, hogy a lány külsején kívül bármi egyéb leköthesse a figyelmét. Úgy érezte, mintha Jessie valamiféle varázslatot bocsátott volna rá.

– Szinte minden ember ismeri ezt az érzést. A legtöbben megpróbálnak megfelekedezni róla a mindennapi rutin során, de vannak néhányan, akik nem tudnak ilyen könnyen szemet hunyni felette.

– És akkor ugyanúgy rájuk tör a szomorúság, mint rád az imént?

Jessie megdermedt.

– Igen.